

D'una altra corda, un altre amic m'escriu i m'amolla —perquè és amic— que servidor «s'aprofita» de les càrregues policials contra els xiquets («*que succeeix -diu-, per desgràcia, a voltes en països democràtics*»), per a engegar el ventilador i parlar «*del que no m'agrada*». I li explique, a grans trets, que a mi, és clar, no m'agrada un govern que envia uniformats amb pistola a acaçar adolescents, que no m'agrada tot el que està passant al País Valencià ni, en general, per no allargar-me més, la deterioració —per dir-ho d'alguna manera— del sistema democràtic imperant. I parle d'aquest, el capitalista, i no de cap altre; parle de la depressió i l'opressió d'aquest sistema imperfecte (com tots, val) que fins ara mantenia, almenys sobre el paper i/o amb l'escenografia burgesa habitual, una certa justícia i uns certs serveis públics. Endevine que al meu amic no li agrada que deixe escrites, **publicades**, expressions com «*violència explícita del govern valencià*», i em recorda —ben vist— que també hem pogut veure «*violència explícita del govern català*» contra alguns manifestants, executada per mossos d'esquadra en principi poc sospitosos de no haver superat la Transició. Equiparacions a banda, hi ha dues maneres de llegir: malament o interessadament. En cap moment vaig acusar els agents de policia, que acataven ordres, de no haver superat allò; vaig criticar els seus superiors, persones amb càrrecs públics, amb noms i cognoms, autoritats que donaren les instruccions de carregar contra els estudiants, una de les quals, per cert, va treballar a les ordres de **torturadors** de la dictadura de Franco (**PDF**). Cap dimissió, després, com n'és costum... Siga com siga, considere d'enorme el valor les paraules de l'amic, perquè de nou m'alerta de l'interés creixent, en el debat públic(-able), a parlar obsessivament dels ventiladors per a, mentrestant, deixar de parlar del que **no ens agrada**. Necessitem molta **ventilació**. Així que continuaré «*aprofitant-me'n*»: el meu suport a **la filla de Morera**.

Hi afegisc aquests versos d'un **poeta** descobert al blog excel·lent de **Xavier Farré**:

SIGNES

Només que alguna cosa no t'agradi, digues-m'ho sense dubtar: assenyala-m'ho baixant el front i arrufant les celles, no facis que em reboiqui en intuïcions i dubtes.

Que quan giris ràpid el cap i un lleu tremolor dels llavis siguin una clara

al·lusió: el planeta hermafrodita està en perill, el Petit Príncep busca infructuosament el seu horitzó esfèric, per aferrar-s'hi, mantenir-s'hi per no volar de nou a les òrbites negres.

Que els punys serrats i el cap amagat sota la manta diguin, ensordit destinatari meu, llibre meu de semiòtica, obre els ulls per un moment, treu la llengua com a mínim.